

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE DROOMEXPRES

toneelspel in vier bedrijven

door

Koen Vermeiren

Bekroond met de Visser-Neerlandiaprijs 1990

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2010
Nr.2235

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE DROOMEXPRES* op te voeren moet de naam van auteur *KOEN VZERMEIREN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2010/220/065
ISBN 978-90-385-03417

© 1994 Toneelfonds J. Janssens/Koen Vermeiren
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KORTE INHOUD

Het echtpaar Frank en Annie Bernaerts leeft al 20 jaar samen op basis van een leugen. Maar nadat hun dochter op een gruwelijke wijze zelfmoord heeft gepleegd, kan het wederzijdse bedrog niet langer vol worden gehouden. Zeker niet wanneer de vriend van de dochter opduikt met 'bezwarende documenten', om rekenschap te vragen over de dood van zijn geliefde. Verdrongen conflicten, frustraties en verwijten, pijnlijke herinneringen en gebeurtenissen uit het verleden dringen zich nu onweerstaanbaar op en drijven de spanning tussen de drie personages ten slotte naar een tragisch hoogtepunt.

Het drama in vier bedrijven situeert zich op diverse niveaus: aan de oppervlakte wordt het verhaal verteld van een stuklopende relatie, daaronder situeert zich de schuldvraag, waarop het antwoord allesbehalve eenvoudig blijkt te zijn, en wie nóg dieper graaft, komt uit bij de rol van de leugen en het bedrog in onze samenleving en bij de functie van de 'sociale onwaarheden' die mensen dagelijks hanteren.

Uit het Juryrapport bij de uitreiking van de Visser-Neerlandiaprijs voor toneel 1990:

'Behalve de tekst, de woorden, de dialoog, de spanning en geladenheid tussen de personages, is ook het geluid van de exprestrein van wezenlijk belang in dit spel. (...) Stap voor stap worden de karakters ontleed. Telkens dringt de toeschouwer dieper door in het drama. De manier waarop de auteur deze tragiek verwoordt in een sterke en strakke dialoog, gaf de jury alle aanleiding om *De droomexpres* te kiezen als het beste ingezonden script.'

PERSONAGES

Frank Bernaerts

Annie Bernaerts, zijn vrouw

Mark, vriend van de dochter

BEDRIJF 1

(Een eenvoudige, volkse huiskamer. In de verte, het geluid van aanzwellend treingeraas, dat maximaal wordt op het ogenblik dat Frank en Annie binnenkomen, beiden in het zwart gekleed. Ze doen hun jassen uit. De vrouw verdwijnt in de keuken, terwijl de man zich, doodop en zuchtend, in een zetel laat neervallen. De vrouw komt even later terug binnen met een glas water en zet zich aan tafel.)

FRANK

En nu, hoe moet het nu verder met ons? Zegt gij dat eens.

ANNIE

(haalt vermoeid de schouders op)

Ik weet het niet *(pauze)* Alsof ik dat zou moeten weten.

FRANK

(zucht, laat zijn hoofd tegen de leuning van de zetel rusten)

't Zal hier nooit meer hetzelfde zijn, wat er ook gebeurt.

ANNIE

(na een pauze)

Hebt ge't gezien, ik geloof vast dat heel het dorp er was.

FRANK

Ja, voor zoiets komen ze natuurlijk maar al te graag buiten. Het verdriet en het ongeluk van anderen zijn nog altijd de beste remedie om de eigen miserie wat te vergeten. En voor de rest van de week weten ze weeral waarover praten, de kwezels.

ANNIE

Gij denkt altijd het slechtste eerst. 't Moet zijn dat Ingrid graag gezien was, ja

(Frank maakt een misprijzend gebaar)

Of kan dat weer niet misschien?

FRANK

Als 't aan mij had gelegen, was ze zelfs in geen kerk binnengekomen, dat weet ge goed genoeg. Al die komedie. En dan die pastoor met zijn preek over "God die in het hart der mensen kijkt"..., hij zou bij de meesten nogal verschieten, denk ik. Neen, bij mij moeten ze later met die flauwekul niet afkomen, knoop dat goed in uw oren. Ik laat mij cremeren. En ondertussen een beetje muziek. Iets van Mozart of van Schubert misschien. *(pauze)*

ANNIE

Ze hebben wel schoon gezongen, hé Frank.

(neuriet zachtjes het "Naar het paradijs geleiden u de engelen")

FRANK

(schamper)

Ja, dat moet ik toegeven, 't was een héél ander liedje dan hetgeen we hier thuis gewend zijn.

ANNIE

(keert zich met een ruk naar hem)

Smeerlap! Ge weet toch...

FRANK

...dat we er niet meer over zouden spreken. Ja, ja, dat weet ik maar al te goed, zijt gerust.

(stilte)

ANNIE

(terug op een verzoenende toon)

Zeg Frank, denkt gij dat zij ons nu bezig kan zien?

FRANK

Wie?

ANNIE

Ons Ingrid natuurlijk.

FRANK

Annie, alstublieft, hoe dikwijls heb ik al niet gezegd dat ge alleen uzelf maar ongelukkig maakt met zo'n gedachten. Zien, zien, 't kind had zelfs geen hoofd meer.

ANNIE

(barst in tranen uit)

Zoiets zegt ge natuurlijk alleen maar om mij te pesten. Wat voor iemand zijt gij nu toch.

(Frank staat langzaam op uit zijn zetel, gaat naar haar toe, wil zijn hand op haar schouder leggen, maar zij weert hem af)

Laat me gerust, zeg ik! 'k Heb uw compassie niet nodig.

FRANK

't Is al goed, stik dan voor mijn part in uw tranen, of denkt ge misschien dat ik geen verdriet heb.

(draait zich om en verdwijnt in de keuken, Annie neemt ondertussen een ingekaderde foto vast die op de schoorsteenmantel staat en kijkt ernaar, terwijl ze met haar zakdoek in haar ogen wrijft, Frank komt terug binnen met een glas bier in zijn hand, Annie gaat weer zitten.)

Mark was er ook, hebt g' hem gezien?

(stilte)

Na de mis heb ik hem zien weggrijden in zijn dure auto. Een chique BMW of zoiets. Zeker weer een dringende affaire af te handelen, want time is money bij die kerel. *(pauze)* Hoe die gastjes dat tegenwoordig allemaal doen, daar is mijn verstand te klein voor. Nog maar pas onder moeders rokken vandaan en dat zwemt al in 't geld. Zo is 't natuurlijk gemakkelijk, als ge van huis uit genoeg kapitaal meekrijgt. Dan was ik ook zakenman geworden. *(pauze)* Maar ja, bij ons was er geen geld.

ANNIE

Hij geeft ons waarschijnlijk de schuld, daarom is hij niet mee naar het kerkhof geweest.

FRANK

Denkt ge?

(stilte)

ANNIE

In 't buitengaan keek hij speciaal de andere kant uit, om mij niet te moeten groeten. Ik heb het duidelijk gezien.

FRANK

Ach mens, hoe kunt gij nu iets gezien hebben, met al die tranen en die donkere voile voor uw gezicht.

(stilte)

ANNIE

Waarom zou ze 't gedaan hebben, Frank?

(Frank zucht, gaat langzaam terug naar de zetel en zet zich neer)

Ik vroeg u iets, Frank, wáárom heeft ze in godsnaam zoiets gedaan? Toch niet om ons te straffen, zeker? Zoiets doet een mens toch niet, hé?

(stilte)

Frank?

FRANK

Ik ben God de Vader niet, ik kan niet in iemand anders zijn hart kijken, meestal zelfs niet eens in 't mijne.

ANNIE

(dringt aan)

Ik wil een serieus antwoord, Frank. Of hebt gij u die vraag nog niet gesteld misschien?

FRANK

Daar zijn wel honderd redenen voor te bedenken en dan nog zijt ge niet zeker dat het wel de juiste is. Niemand, hoort ge't, niémand kan in het hart van een ander kijken, laat staan in het hoofd. En misschien al goed, want wat daar allemaal kan broeien zonder dat ge er ook maar iets van vermoedt. *(pauze)* Misschien zoeken wij er vanalles achter en lag het alleen aan 't weer. Die vuile, triestige novemberregen die altijd maar uit die grijze wolken valt. Kijk maar naar Jan Crabbeels, tachtig jaar geworden en dat hangt zich verleden week zomaar op. Ge zoudt nu zeggen, op die leeftijd en dan nog zoiets doen. *(pauze)* Als ge er goed over nadenkt, dan is het eigenlijk een wonder dat niet méér mensen er zelf een eind aan maken.

(stilte)

ANNIE

Ze vertrouwde ons al lang niet meer, denk ik. Altijd met die ruzies hier in huis. Ingrid kon daar niet tegen.

FRANK

Ik heb er anders zo mijn gedacht over.

ANNIE

(verwonderd)

Hoezo? Waar hebt gij uw gedacht over?

FRANK

Is u de laatste tijd niets opgevallen, neen? In het begin was het Mark al wat de klok sloeg. Mark dit, Mark dat, enfin, de Grote Liefde. Maar de laatste weken scheen het tussen die tortelduiven niet meer te boteren.

(Annie wil protesteren)

Neen, laat mij uitspreken. Gij zat met uw gedachten al bij een trouwfeest, daarom dat ge niets in de gaten hadt. Maar ik zeg u, misschien had Mark vandaag wel schrik om óns in de ogen te kijken. Ja, ja, ik ben er zelfs hoe langer hoe zekerder van.

ANNIE

Wat gij toch allemaal verzint. Wilt ge misschien zeggen dat hij haar heeft laten zitten, na alles wat hij voor haar gedaan had!

(zet de foto op tafel, vóór zich)

FRANK

Wie weet, en haar niet alleen misschien.

ANNIE

(niet begrijpend)

Hoe? Haar niet alleen? Wat bedoelt ge daar nu weer mee?

FRANK

Zeg, moet ik er misschien een tekening bij maken. Dat ze er een pakske aan had overgehouden, verdomme, verstaat gij nu niets?

ANNIE

Zoiets kan alleen maar in uw zieke kop opkomen. Een pakske! Gij zot. Denkt ge nu echt dat ze daar niks van zou gezegd hebben tegen mij. Alles kwam Ingrid vertellen aan mij, hoort ge 't, álles. Of zijt ge 't al vergeten van die keer dat ze haar aan de deur hadden gezet op 't werk. Ze dierf bijna niet naar huis komen uit schrik voor u, maar mij kwam ze direct om raad vragen. En toen...

FRANK

Ja, dat weet ik allemaal al, maar gij kende uw dochter slecht.

ANNIE

O, gij smeerlap, het kind ligt nog maar amper onder de grond, of gij zijt al bezig haar nagedachtenis te besmeuren. Zijt ge niet beschaamd! Dat is nu weer echt iets voor u, hé. Als er een hel bestaat, dan is die nog te goed voor kerels zoals gij.

FRANK

(drinkt onverstoord van zijn bier)

Ik zeg alleen maar wat ik ervan denk.

(pauze, dan op een besliste toon)

Gij kende uw dochter niet.

ANNIE

Zeg dan ineens dat het mijn schuld is dat ze zich onder die trein heeft gegooid. Want dat is het toch wat ge bedoelt, hé? *(pauze)* Of niet soms?

FRANK

Dat zegt gij.

ANNIE

(is opgestaan, loopt wat zinloos rond, gaat dan terug zitten)

Gij zijt zeker vergeten wat Mark allemaal voor haar heeft gedaan. En juist gij zoudt toch moeten weten dat het tegenwoordig niet meevalt om aan werk te geraken. En hij heeft er toch maar voor gezorgd dat ze al na een maand kon beginnen, daar op het bureau. Er stonden er zeker wel twintig te wachten om die plaats te krijgen. 't Was ook een goede job.

FRANK

(cynisch)

Ja, ja, maar wat heeft ze er misschien eerst voor moeten doen. Leer mij die schone meneren niet kennen, hé, 't zijn allemaal dezelfde als het erop aankomt. Totdat ze er genoeg van hebben, dan deugt het typwerk ineens ook niet meer. Hopla, buiten! En dat ge bedankt zijt. En dan komt er een ander in de plaats, die wéér overuren moet maken, en zo gaat dat maar door. *(pauze)* Hebt gij u nooit eens afgevraagd wat zo'n rijke snob als Mark in ons Ingrid had gezien? En hij was dan nog jaren ouder ook. Dat zegt genoeg, me dunkt.

ANNIE

(wat van haar stuk gebracht)

Ingrid was zo niet. En daarbij, hij zag haar graag, en dat is toch het voornaamste zeker.

FRANK

Hoe weet gij dat allemaal, in godsnaam? Waart gij erbij die avonden dat ze pas tegen elf uur of nog later thuiskwam? Dat het druk was op 't bureau, dat wisten we al langer, maar wáármee ze 't zo druk had, dat was wat anders. En dan al die cinema's waar ze zagezegd naartoe gingen. Is ze daarover ook alles aan u komen vertellen?

ANNIE

Amaai, wat kunt gij gemeen zijn, maar ik geloof niets van uw verzinsels. Geen woord! 't Is heel gemakkelijk om iemand anders de schuld te geven van iets waaraan ge evengoed...

(zwijgt opeens)

FRANK

(met ingehouden woede)

Ja, toe, zeg het maar, ik zat er al op te wachten, van iets waaraan ik wát?

ANNIE

(geschrokken van haar eigen stoutmoedigheid)

Och niks, we gingen erover zwijgen.

FRANK

(boos)

Doé dat dan verdomme ook! Tegen al die insinuaties kan ik niet tegen, dat weet ge. Als er iets op uw lever ligt, zeg het dan nu of houd anders uw mond.

ANNIE

En zoiets moet gij juist zeggen.

(pauze, Frank haalt verongelijkt de schouders op)

't Is toch waar, Frank, 't kind heeft hier het laatste jaar niets anders dan ruzie gezien of gehoord. Dag in dag uit zit gij daar te kniezen en van uw oren te maken. Niets is nog goed voor u. Nooit eens een vriendelijk woord en op alles en nog wat hebt ge commentaar. *(pauze)* Zo waart gij vroeger toch niet. Ik weet nog, toen wij hier pas woonden...

FRANK

Luister Annie, voor de laatste keer, want ge begint zo stilaan op mijn zenuwen te werken met uw gezever over vroeger, als ge iets op uw lever hebt liggen, zeg het dan vlak in mijn gezicht of zwijg anders. Verstaan!

ANNIE

Oei,oei, wat heeft er u gebeten, zeg. Ik wil alleen maar zeggen dat...

FRANK

...als ik mijn werk niet was kwijtgeraakt, dat er hier geen ruzie zou zijn geweest en dat Ingrid dus nog zou geleefd hebben. Ik begrijp u goed genoeg.

ANNIE

Nee, Frank, ge begrijpt mij niet. Maar...is het nu echt niet mogelijk dat gij toen misschien toch verkeerd zijt geweest. Dat ge, zonder het te weten natuurlijk, iets over het hoofd hebt gezien. Ge zijt ook zo'n koppigaard, als 't erop aankomt.

FRANK

(springt recht, loopt vloekend op haar toe, maar beheerst zich nog net op tijd)

Gij zoudt een mens ongelukken doen begaan, gij. Ge weet verdomme goed genoeg dat ze een zondebok nodig hadden, een zwart schaap dat moest opdraaien voor hun eigen geknoei. Al weken had ik voorspeld dat die ketel het vroeg of laat niet ging houden. In die lassen zaten spleten en barsten waar ge uw vinger in kondt leggen. Maar nee, 't zou zo geen vaart lopen, de heren wisten het vanachter hun bureau toch veel beter zeker. Ik moest nog maar eens een formulier invullen en afgeven op de technische dienst, 't zou dan wel in orde komen.

ANNIE

Misschien hebben ze het daar verloren gelegd.

FRANK

Samen met al die andere zeker, want ik heb zo wel tien briefjes volgeschreven. Tot op een keer heel de boel in de lucht vloog. En wie was de schuldige, denkt ge? Hier zie, Frank Bernaerts, chef van de onderhoudsploeg. Maar van mijn dienstnota's en van die foto's die ik van al die slechte lassen had genomen, was natuurlijk geen

spoor meer te vinden, hé. Zomaar verdwenen, pfft, weg! Zeker mee ontploft. En dan komt gij mij zeggen dat...

ANNIE

(legt haar hand op zijn arm)

Ik weet het, Frank, ik weet het, maar wat helpt het nu nog om daaraan te blijven denken. *(pauze)* 't Zou misschien allemaal veel gemakkelijker te dragen zijn, als ge echt in fout waart geweest.

FRANK

(Terug gekalmeerd)

Zelfs de vakbond heeft mij laten vallen als een steen. Die mannen zijn alleen geïnteresseerd als ze in een grote betoging met een spandoek op de eerste rij kunnen lopen, want dan komen ze 's avonds op TV. *(pauze)* Maar ge hebt misschien gelijk, al zijn er dingen die niet voorbij schijnen te gaan. Ze blijven aan u knagen als een zweer, altijd en overal is die pijn daar. Ge gaat ermee slapen en ge staat ermee op. En 's nachts droomt ge ervan.

(gaat langzaam terug naar de zetel)

Ik droom veel de laatste tijd.

(stilte)

Weet ge, toen ik vorige week bij Van Laere ging solliciteren zat daar zo'n jong gastje achter een bureau, vroeger noemden ze dat een personeelschef, maar tegenwoordig klinkt dat veel geleerder, en die moest vanalles weten. Een lijst waar maar geen einde aan kwam. Tot ik opeens zijn gezicht zag verstrakken. Wacht eens, zei hij, Bernaerts?, waar heb ik die naam nog gehoord, zijt gij misschien die kerel die bij Driessens een ketel heeft doen ontploffen?

ANNIE

Wablieft, zei die dat? Daar hebt gij mij niets van verteld.

FRANK

Had dat dan zoveel verschil gemaakt.

(stilte)

ANNIE

Ik heb hoofdpijn. Stekende, kloppende hoofdpijn, alsof mijn hart onder mijn schedel ligt te bonken.

FRANK

Dat moogt ge nooit laten gebeuren.

ANNIE

Wat?

FRANK

Dat uw hart de plaats van uw hoofd inneemt.

(pauze, dan met een vreemde intonatie in zijn stem)

Want 't is dan dat ge stommiteiten begint te doen.

ANNIE

(snapt zijn toespelings niet, aarzelend, in verwarring)

Hebben wij Ingrid onder die trein gegooid, Frank? Zijn wij het geweest die haar dat laatste stootje hebben gegeven op een moment dat ze misschien nog in twijfel stond?

FRANK

(vermoeid)

Ge weet niet wat ge zegt. Stop toch met die gedachten, Annie, voordat ze zich in u vastzetten. Daar wordt niemand beter van.

(Annie gaat naar de keuken om een aspirine te halen, die ze met een glas water vermengt dat ze uitdrinkt)

Dat is vergif, weet ge dat, de nieren gaan ervan kapot.

ANNIE

Een mens moet ergens aan kapot gaan.

(stilte, dan voor zich uitstarend, met een wezenloze glimlach)

Weet ge 't nog, Frank, toen Ingrid klein was en wij met haar in het park gingen wandelen. We hadden een hof als een voetbalveld, maar wij gingen in het park wandelen. *(pauze)* Hoe stom een mens soms kan zijn, hé. Maar alles leek zo simpel toen, zo gewoon. Alsof er nooit wat zou veranderen. En eer ge het goed en wel beseft, is het al te laat.

FRANK

(zuchtend)

't Lijkt eeuwen geleden.

(stilte)

ANNIE

Misschien is 't zo moeten gaan.

FRANK

Daar geloof ik niks van, dat is weer echte pastoorspraak.

ANNIE

Hebt ge daarstraks al die mensen naar ons zien kijken, Frank? Ik kreeg er waarachtig kippevel van. Ze zegden het niet, maar ik las het in hun ogen. Gij twee hebt uw dochter vermoord, dachten ze, door u is ze onder die trein terechtgekomen.

FRANK

Allemaal inbeelding, Annie, en dan nog, sinds wanneer kan het u iets schelen wat een ander denkt? Toen wij trouwden en hier kwamen wonen, trokt gij u van het geroddel toch ook niks aan.

ANNIE

Dat was iets helemaal anders.

FRANK

't Heeft verdomme maanden geduurd eer ze tegen ons een woord wilden spreken, maar achter onze rug kwamen de tongen wel los. *(pauze)* Zo zijn de mensen.

ANNIE

(nog altijd in gedachten verzonken)

Als ik toch maar wist wáárom ze het heeft gedaan. Er was niet eens een briefje. Zelfmoordenaars laten toch altijd een briefje achter. Maar zij niet. *(pauze)* Als dat geen bewijs is.

FRANK

Een bewijs? Van wat?

(Annie begint te snikken en verbergt haar gezicht in een zakdoek)

Toe Annie, gij kwelt uzelf maar. Ge moet daar eindelijk eens mee ophouden. Wat zoudt ge er mee vooruit zijn als ge wist waarom ze het heeft gedaan. Gedane zaken nemen geen keer. Ik weet dat het hard klinkt op dit ogenblik, maar het is toch zo. *(pauze)* Ge moet realistisch zijn in die dingen. Ingrid is dood, en niets of niemand kan haar terug brengen. En of ge 't nu weet of niet waarom ze het heeft gedaan, dat maakt geen enkel verschil. Waar of niet?

ANNIE

(nog altijd zachtjes huilend)

Niet iedereen is daar zo nuchter in als gij, en trouwens...

FRANK

(reageert verrassend vlug)

Wat trouwens?

ANNIE

Och, niks.

FRANK

Wát trouwens?!

ANNIE

Niks, zeg ik u! Vergeet het. Ik ben overspannen, dat is alles, ik heb er niks mee bedoeld.

(Frank bromt wat, neemt tegen zijn zin genoeg met dit antwoord, staat op, gaat naar de kast en schenkt zich een borrel in)

Begint gij nu al te drinken. Zo vroeg op de dag.

FRANK

Als ge 't wilt weten, ik ben óók overspannen. *(pauze)* Ge zoudt er beter zelf een nemen, ge kunt het gebruiken, zo te zien.

(gaat terug zitten)

ANNIE

Nee, merci. *(pauze)* Ik kan daar niet tegen, ik word er nog triestiger van.

(staat op een begint in een lade van de kast te rommelen)

FRANK

Wat zoekt ge?

ANNIE

Ah, hier zie, ik wist wel dat ze hier ergens moesten liggen.

(neemt een fotoalbum vast)

FRANK

Annie, laat dat toch. Wat voor zin heeft dat nu, gij doet niets anders dan uw wonden vol zout strooien.

ANNIE

Zo voel ik tenminste dat ik leef.

(zet zich aan tafel en begint in het album te bladeren)

FRANK

(tot zichzelf)

De mens is toch wel een curieus schepsel, hé. Altijd en alles maar willen bewaren, en waarom? Dat vraag ik mij af, want vroeg of laat brengt het niets dan mizerie. 't Zou misschien veel eenvoudiger zijn als we geen geheugen hadden. Dan waren er geen hersenschimmen uit het verleden om ons op te jagen.

ANNIE

(heeft niet geluisterd)

Hier, kijk, vier jaar geleden, in Italië, aan 't Gardameer. Wat was 't daar toch schoon, hé. *(pauze)* Weet ge 't nog, die avond dat gij de tent vlakbij een grote mierenhoop had gezet? 's Nachts krioelde heel onze slaapzak ervan. En wij maar krabben.

FRANK

Ik wil het niet meer weten. 't Is nu dat ge leeft, Annie, nù.

(pauze, dan zachter)

Ja, natuurlijk weet ik het nog. 't Was de laatste keer dat ze met ons is meegeweest. *(staat op en neemt nog een borrel)*

De allerlaatste keer, mag ik nu wel zeggen.

ANNIE

En hier, bij de communie van Christiaan, twee jaar geleden. Ingrid had toen nog lang haar. *(pauze)* Eigenlijk stond ze daar toch veel beter mee.

FRANK

Ja, maar Mark zag dat niet graag.

ANNIE

Och gij, ze had het al laten knippen vóór ze hem tegenkwam.

(pauze)

FRANK

Weet ge wat, we moesten die foto's maar eens verbranden.

ANNIE

(geschrokken, alsof ze hem niet goed heeft verstaan)

Wat zegt gij daar? Verbranden! Gij weet niet goed wat ge zegt zeker, verbranden.

Durf er eens een vinger naar uitsteken.

(klemt het album met beide handen vast)

't Is alles wat er nog overblijft en dat wilt gij in 't vuur gooien.

FRANK

(opnieuw meer tot zichzelf)

Er hangen zoveel herinneringen aan vast, dat ieder van die foto's in uw hoofd een film in gang zet, altijd opnieuw wordt die achter uw ogen afgedraaid en ge kunt niet anders doen dan ernaar kijken. *(pauze)* 't Is gruwelijk.

(stiller)

Als een sneltrein die door uw hoofd raast, nergens naartoe.

(stilte)

ANNIE

(al bladerend in het album)

Zeg Frank...Frank!

FRANK

(schrikt op uit zijn dromerijen)

Ja, wat is 't?

ANNIE

Maar kijk nu eens, waar zijn al die foto's naartoe?

FRANK

Welke foto's?

ANNIE

Awel, hier zie, al die foto's van deze zomer. Ze zijn er allemaal uitgescheurd. Ge kunt de lijm nog zien hangen.

(pauze, springt dan opeens woedend recht)

Die hebt gij eruit getrokken en verbrand!

FRANK

Bijlange niet, waar haalt ge dat uit. 't Is het eerste dat ik ervan hoor.

ANNIE

(nog niet overtuigd)

Waar zijn ze dan?!

FRANK

(geërgerd)

Ja zeg, wat weet ik daar nu van, ik heb dat album niet aangeraakt.

(Annie gaat terug zitten en begint zenuwachtig in het album te bladeren)

Wie of wat stond erop?

(Frank schenkt zich nog een borrel in, die hij in één teug leegdrinkt)

ANNIE

(verstrooid)

Wat zegt ge?

FRANK

Ik vroeg wie er op stond.

ANNIE

Wacht eens, gij geloof ik, ja, gij en Ingrid. Van die week dat ik met ons Lydia naar Blankenberge ben geweest. Ingrid moest werken en gij kondt niet mee, omdat ge moest gaan stempelen.

(pauze, bladert verder)

Heel vreemd, alleen die foto's zijn eruit. Hoe kan dat nu.

FRANK

Misschien heeft Ingrid ze er wel uitgehaald, om aan Mark te geven, of zo.

ANNIE

Met die van u erbij zeker. Mark zal blij geweest zijn.

FRANK

In ieder geval, ik heb ze niet, en doe nu verdomme dat album weg, of ik word er nog ziek van.

ANNIE

't Is al goed, 't is al goed, maak u niet druk.

(staat op en bergt het album weer weg, dan gaat de telefoon, Annie die het dichtst bij het toestel staat, neemt de hoorn op)

Hallo, met Annie Bernaerts...

(schrikt, begint dan plotseling "beschaafder" te spreken)

Wie?...Ja...Natuurlijk, ja...waarom niet, altijd welkom...neen, om elf uur is goed.

(kijkt Frank aan)

Die is hier ook, ja...goed, tot morgen dan.

(blijft nog even nadenkend met de hoorn in haar hand staan)

FRANK

(nieuwsgierig)

Wel, wie was dat?

ANNIE

Dat zult ge nu nooit geloven. 't Was Mark, hij komt morgen langs, om eens te praten, zei hij. 't Was heel belangrijk, en gij moest er ook bij zijn.

FRANK

(kwaad)

Maar zijt gij nu helemaal zot geworden! Die kerel is de oorzaak van alles, en die nodigt gij hier uit!

ANNIE

Ik heb hem helemaal niet uitgenodigd, Frank, hij vroeg het toch zelf. En daarbij, wie zegt dat die jongen eraan kan doen dat...

(Frank loopt woedend de kamer op en neer, met de fles in zijn hand)

...Ingrid...zoiets heeft gedaan.

(de laatste woorden bijna fluisterend)

FRANK

(staat opeens stil en keert zich naar Annie)

Luister Annie, ik wil hem niet zien, hoort ge't. Ik wil die schoft hier niet zien. Hij komt mijn huis niet binnen! Al gaat gij op uw kop staan.

(pauze, begint opnieuw rond te lopen)

Wat denkt die wel.